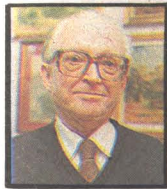

el davantal de pere calders

Em sembla al·lucinant el sistema d'apujar el preu de la gasolina periòdicament, a data i hora fixes. Algú s'ha tret un pes del damunt i ja no li cal dir que "encara la paguem més barata que a Europa", un recurs que es va anar desacreditant a mesura que la gent s'assabentava que en els països més ben organitzats d'Europa els

ciutadans tenen uns avantatges que no ens han arribat a nosaltres. Unà cosa deu anar per l'altra. A més, ara coneixem que a Alemanya —per exemple— la gasolina és força més barata que a aquí, sense que se sàpiga que ells comprin els barrils de petroli a uns proveïdors especials, a uns filantrops del cru.

La situació al golf Pèrsic estalvia les excuses desesperades i tapa bruts de molta consideració. Amb un to gairebé triomfalista se'ns diu que la gasolina ha assolit el preu més alt en la nostra història. Tot seguit, amb un aire veladament apocalíptic, afegeixen que ja en podem donar les gràcies i que els fidsels resin, perquè si esclata la guerra, la gasolina arribarà i potser sobrepassarà les mil pessetes per litre. Això, en aquesta era de l'automòbil com a amo i senyor, és una amenaça terrible. I com que ja ens han acostumat, si us plau per força, als encariments anunciats, costa d'evitar la sospita que ja hi

Tenir petroli, i no sang, a les venes

ha qui espera amb il·lusió una guerra oberta. Per molts morts que hi puguem haver, ja trobaran la manera de carregar-los als altres.

Al costat d'aquestes paoroses previsions de futur, se'ns diu amb una severitat mal continguda que és indispensable una moderació en els pressupostos familiars, com si es preparés amb temps l'estratègia de continuar carregant els neulers a una sola banda.

Buscant refugis, potser en podríem trobar un en la democràcia que ens pertoca, per molt que a vegades sembla que vagi una mica de gairell. Tenim uns representants elegits per sufragi popular, amb accés a un sistema parlamentari que si funciona bé ha de comptar amb informacions puntuals i la facultat de transmetre-les als electors, sempre que es tracti de servir l'interès comú. Dins aquest context, seria desitjable la constitució de comissions, amb representació de tots els grups, dedicades al seguiment de fets que per la seva gravetat cal que siguin denunciats i corregits. Una d'aquestes diputacions s'hauria de dedicar a aclarir ben bé allò que es culpa del

conflicte del golf Pèrsic i allò altre que no hi té res a veure, però que aprofita la tensió per grimpar, i no pas únicament amb les mans.

El president dels EUA, va dir, en una allocució televisada el dia 25 de setembre proppassat, que existia "una intensa i injustificada especulació en els mercats del petroli". És evident que sabia el que es deia, i una semblant evidència va posar en relleu de seguida com és de real i poderós el mal que denunciava: la notícia que els EUA posaven a la venda una part de les seves reserves de petroli, per frenar-se l'apujada del preu, no va servir de gran cosa, perquè la cotització mantingué la tendència a l'alça.

Es escamnador que sense parar, porfidiosament, se'ns digui que la situació és irreversible. Hi ha qui ens deu voler convèncer que tant si hi ha guerra com no, prescindint de possibles vencedors i d'affligits vençuts, hi ha uns mercaders a gran escala que no estan disposats a renunciar als balanços brillants. La pena és que el fet d'enriquir-se —més— amb guerres declarades o en fase de projecte, fa un fàstic irrepremissible.

Pere Calders